

Основи повітрянодесантної підготовки

Навчальний посібник призначений для студентів, що навчаються за програмою офіцерів запасу. Він містить матеріал, який відповідає програмі з навчальної дисципліни “Повітрянодесантна підготовка”.

У навчальному посібнику розглянуто матеріальну частину і порядок підготовки парашутно-десантних засобів, наземне відпрацювання елементів стрибка, а також правила здійснення стрибків з парашутом із військовотранспортних літаків і вертольотів армійської авіації.

ОСНОВИ ПОВІТРЯНОДЕСАНТНОЇ ПІДГОТОВКИ

НАВЧАЛЬНИЙ ПОСІБНИК

Видавничий дім
«С К І Ф»
Київ - 2023

УДК 356.169.2(075.8)

П 86

Основи повітрянодесантної підготовки: навчальний посібник /
П 86 А. П. Багмет, С. І. Черняєв, М. Ф. Пічугін, С. П. Котляр. — Київ:
Вид. дім «СКІФ», 2023. — 168 с.

ISBN 978-966-370-886-7

Навчальний посібник призначений для студентів, що навчаються за програмою офіцерів запасу. Він містить матеріал, який відповідає програмі з навчальної дисципліни “Повітрянодесантна підготовка”.

У навчальному посібнику розглянуто матеріальну частину і порядок підготовки парашутно-десантних засобів, наземне відпрацювання елементів стрибка, а також правила здійснення стрибків з парашутом із військово-транспортних літаків і вертольотів армійської авіації.

УДК 356.169.2(075.8)

ISBN 978-966-370-886-7

© А. П. Багмет, С. І. Черняєв, М. Ф. Пічугін, С. П. Котляр, 2006, 20023.

Той, хто ніколи в житті не залишав борт літака на великій висоті, звідки міста й села здаються іграшковими, хто жодного разу не відчував страху й радості вільного падіння, свисту вітру у вухах, - той ніколи не зрозуміє честі й гордості десантника.

*Командуючий повітрянодесантними військами
(1954 – 1979)*

генерал армії В.П. Маргелов

ВСТУП

У сучасних умовах аеромобільні війська оснащені надійними парашутно-десантними засобами десантування особового складу, бойової техніки і вантажів. Безпека здійснення стрибка з парашутом і безаварійне десантування залежать від надійності конструкції і безвідмовної роботи парашутно-десантних засобів, рівня оволодіння особовим складом даними засобами та всебічної підготовки парашутистів-десантників щодо дій у повітрі, від суворого дотримання правил здійснення стрибка і десантування вантажів.

Повітрянодесантна підготовка складається із двох основних розділів: наземної підготовки до стрибків з парашутом та практичного здійснення стрибків і десантування бойової техніки (вантажів). Стрибки з парашутом є найбільш складним і відповідальним етапом ПДП. Стрибки з парашутом впливають на організм людини комплексом стрес-факторів, вимагають значних морально-вольових зусиль.

Успішне проведення стрибків досягається чіткою організацією, ретельним контролем готовності парашутистів-десантників до стрибків, суворим виконанням вимог «Настанови з повітрянодесантної служби» (НПДС-2006), відповідних інструкцій і наказів.

Багмет Анатолій Петрович - полковник, кандидат військових наук, доцент. У Збройних Силах з 1961 по 1993 рр. Освіта: Житомирське радіотехнічне училище військ ППО країни, ВКА ППО імені Маршала Радянського Союзу Жукова Г.К. Проходження військової служби: від офіцера наведення до командира *зрди* середньої дальності (1964-1974). Викладацька робота: від викладача кафедри тактики ЖВУРЕ ППО до начальника кафедри (1980-1993). З 1993р. – доцент кафедри тактики ЖВІРЕ імені С.П. Корольова. Автор ряду навчальних посібників (“Військова топографія”, “Тактика”, “Військова екологія”) та понад 80 наукових праць.

Черняєв Сергій Іванович - підполковник. У Збройних Силах з 1978 по 2004 рр. Освіта: Хмельницьке вище артилерійське командне училище. Проходження служби: від командира взводу розвідки до начальника артилерії 95 окремої аеромобільної бригади. Викладацька робота: з 2004 року – викладач кафедри тактики ЖВІРЕ. Автор ряду навчальних та методичних посібників з дисциплін “Тактика аеромобільних військ”, “Розвідувальна підготовка”.

Пічугін Михайло Федорович – генерал-майор, кандидат військових наук, доцент. У Збройних Силах з 1965 року. Освіта: Полтавське ЗАУ, Воєнна академія ППО Сухопутних військ. Проходження військової служби: від командира взводу до начальника Житомирського військового інституту радіоелектроніки. Викладацька робота: від начальника навчального центру Військ ППО СВ до начальника інституту. Автор ряду навчальних посібників в галузі військового управління і тактики та понад 50 наукових праць

Котляр Сергій Петрович – підполковник. У Збройних Силах з 1977 року. Освіта: Рязанське вище десантне командне училище. Проходження служби: від командира взводу до заступника командира 95 окремої аеромобільної бригади з повітрянодесантної підготовки начальника повітрянодесантної служби. Автор ряду методичних посібників, зокрема “Основи повітрянодесантної підготовки”.

Г л а в а 1

МАТЕРІАЛЬНА ЧАСТИНА ЛЮДСЬКИХ ДЕСАНТНИХ ПАРАШУТНИХ СИСТЕМ

1.1. Історія розвитку повітрянодесантної техніки та аеромобільних військ

Зародження та розвиток повітрянодесантної підготовки безпосередньо пов'язані з історією парашутизму й удосконаленням парашута.

Створення різноманітних пристосувань для небезпечного спуску з великої висоти сягає у глибину віків. Історичні матеріали різних країн зберігають повідомлення про вдалі спуски з великої висоти на “крилах”, зонтах (парасольках) та на інших пристроях. Перші відомості про такі пристрої потрапили до Європи з пекінського архіву. На одному з давніх паперів було написано, що у 1306 році з нагоди коронації китайського імператора Фу Кіена в Пекіні були продемонстровані стрибки сміливців з високих веж. Повітряні артисти опускалися на паперових парасольках, які мали жорсткий каркас.

Науково обґрунтованою пропозицією є винахід Леонардо да Вінчі (1452 – 1519).

Вперше практичний стрибок був здійснений у 1617 р. венеціанським інженером-механіком Фаустом Веранціо.

Слово «парашут» було запропоновано французьким ученим Себастьяном Ленорманом (від гр. **para** – проти і фр. **chute** – падіння). У 1783 р. він побудував свій апарат і особисто випробував стрибком із вікна обсерваторії.

Подальший розвиток парашута пов'язаний з появою аеростатів, коли виникла необхідність створення рятувальних пристроїв.

У 1911 р. Гліб Євгенович Котельников, актор народного театру розробив і запатентував парашут РК-1 (російський Котельникова). Випробування його пройшли успішно 19 червня 1912 р.

Новий парашут був компактний, укладався в ранець, купол був зроблений з шовку, стропи розділялися на групи, підвісна система складалася із поясу, нагрудного та ножних обхватів і двох плечових ременів. Головною особливістю парашута була автономність, яка давала можливість користуватися ним незалежно від літака.

До кінця 20-х років парашути створювалися і вдосконалювалися з метою рятування життя аеронавта або льотчика у випадку примусового залишення літального апарата у повітрі.

У 1928 р. командувачу військами Ленінградського військового округу Михайлу Миколайовичу Тухачевському була доручена розробка нового Польового статуту, яка викликала необхідність попереднього відпрацювання питань дій повітряного десанту у наступальній операції.

Для перевірки теоретичних положень у галузі застосування повітряних десантів на аеродромі 11-ї авіабригади у Воронежі 26 липня 1930 р. розпочалися перші парашутні курси підготовки до здійснення стрибків із літаків.

2 серпня 1930 р. під час дослідно-експериментальних навчань ВПС Московського військового округу із двомоторного літака «Фарман-Галіаф» було здійснено десантування двох груп парашутистів, а з літаків Р-1 – контейнерів з кулеметами, гвинтівками і боєприпасами.

2 серпня 1930 р. увійшло в історію як день народження Повітрянодесантних військ. З цього часу у парашута з'явилося нове призначення – забезпечувати висадку військ у тилу противника, а в складі Збройних Сил з'явився новий рід військ.

У 1931 р. на озброєння повітрянодесантних військ стали надходити парашути ПД-1 конструкції Михайла Олексійовича Савицького. Створені до того часу парашутно-десантні м'які мішки (ПДММ), парашутно-десантні бензинові баки (ПДББ) та інші види десантної тари в основному забезпечували парашутний видик усіх видів легкого озброєння і бойових вантажів.

У 1933 р. на озброєнні десантників з'явився парашут ПД-2, а

через три роки парашут ПД-6, купол якого (площею $60,3 \text{ м}^2$) мав круглу форму.

Восени 1935 р. на навчаннях Київського військового округу було вперше викинуто масовий десант у складі 1200 парашутистів, під Мінськом у тому ж році більше 1800 чоловік, а на навчаннях Московського військового округу в 1936 р. – 2200 парашутистів.

У 1939 р. у складі парашута з'явилися страхуючі пристосування.

У 1940 р. був створений парашут ПД-10, який мав площу купола 72 м^2 , в 1941 р. – парашут ПД-41, перкалевий купол якого площею $69,5 \text{ м}^2$ мав квадратну форму.

Збільшення швидкості і висоти польоту літаків у післявоєнний час вимагало докорінного удосконалення парашута, розробки теорії стрибка з парашутом і практичного освоєння стрибків з великих висот, на різних швидкостях і режимах польоту.

У 1947 р. розроблений парашут ПД-47 з перкалевим куполом квадратної форми площею $71,18 \text{ м}^2$ і масою 16 кг. Купол мав чохол, який надягався на основний парашут перед укладанням у ранець.

У 1955 р. був прийнятий на озброєння парашут Д-1 з куполом площею $82,5 \text{ м}^2$, круглої форми, виготовлений із перкалю, масою 16,5 кг. Парашут дозволяв здійснювати стрибки із літаків на швидкості польоту до 350 км/год.

У 1959 р. у зв'язку із появою швидкісних військово-транспортних літаків виникла необхідність подальшого удосконалення парашута Д-1. Парашут був забезпечений стабілізуючим парашутом, були модернізовані ранець парашута, чохол основного купола й витяжне кільце. Авторами удосконалення були брати Микола, Володимир і Анатолій Дороніни. Парашут отримав найменування Д-1-8.

У сімдесяті роки на озброєння надійшов більш удосконалений десантний парашут Д-5. Він простий за конструкцією, зручний в експлуатації, має єдиний метод укладки й забезпечує здій-

снення стрибків у декілька потоків з усіх типів військово-транспортних літаків на швидкості до 400 км/год. Більш удосконаленим видом парашута Д-5 є парашут Д-6. Він дозволяє вільно розгортатися у повітрі за допомогою спеціальних стропів управління, а також значно зменшувати швидкість знесення парашутиста по вітру шляхом переміщення вільних кінців підвісної системи. Також у цей час на озброєння надійшла і нова військова техніка: АСУ-57, СУ-85 (в артилерію), Іл-12, Іл-14, Ан-2 (в авіацію) – для якої почала йти на озброєння нова повітрянодесантна техніка. Так з'являється платформа ПП-127 для десантування вантажів до 4,6 т на багатокупольних системах МКС; далі надходять на озброєння парашутно-реактивні системи ПРС.

У кінці 60-х років з'являється бойова машина десанту БМД-1, а потім і БТР-Д, які могли десантуватися з екіпажем з нових літаків Ан-12, Ан-22 «Антей» на парашутних платформах ПП-128-5000, П-7 та ПРСМ з МКС-5-128М і ОКС-540.

Сьогодні на озброєнні знаходяться літаки Іл-76 (з 80-х років) та пройшли випробування Ан-70, які потребують нових парашутних систем (П-7 з МКС-350-9, ПБС-915 комплекс «Шельф» на МКС-350-9, систем «Бахча» тощо) та більш удосконалених десантних парашутів Д-8 та Д-10.

Сучасні парашути відрізняються високою надійністю розкриття, дають можливість виконувати стрибки з будь-якої висоти, при будь-яких швидкостях польоту військово-транспортних літаків, постійно вдосконалюються, тому вивчення техніки стрибка з парашутом, розвиток методики наземної підготовки й практичного здійснення стрибка продовжуються.

1.2. Мета та завдання повітрянодесантної підготовки

Повітрянодесантна підготовка є основним предметом бойової підготовки аеромобільних військ, служба в яких пов'язана із здійсненням стрибків з парашутом. Вона повинна забезпечувати постійну готовність особового складу, озброєння, бойової техніки і вантажів до десантування із літаків та вертольотів.

Основне завдання ПДП – навчити особовий склад умілому здійсненню стрибків з парашутом із літаків та вертольотів з повним бойовим спорядженням, удень і вночі, в простих і складних метеорологічних умовах, у будь-яку пору року і на різноманітній місцевості, а також у стислі строки готувати озброєння, бойову техніку і вантажі до десантування парашутним способом.

Успішне виконання завдань ПДП досягається:

- своєчасним забезпеченням частин і підрозділів повітряно-десантною технікою і утриманням її у постійній бойовій готовності до застосування;

- постійним удосконаленням методики ПДП, якісним проведенням занять з урахуванням індивідуальних особливостей та морально-психологічних якостей кожного десантника;

- проведенням у встановлені строки залікових сесій з офіцерським складом;

- систематичним підвищенням знань, удосконаленням вмінь та навичок особового складу у підготовці озброєння, бойової техніки і вантажів до десантування та здійснення стрибка із парашутом;

- постійним удосконаленням навчально-матеріальної бази з повітрянодесантної підготовки;

- ретельним контролем усіх етапів підготовки особового складу і бойової техніки до десантування;

- розвитком військово-наукової, винахідницької і раціоналізаторської роботи, спрямованої на розвиток нових засобів і способів десантування, які забезпечують підготовку особового складу і бойової техніки до десантування в стислі строки, а також негайне приведення їх у готовність після приземлення;

- ретельним аналізом парашутних пригод і передумов до них, здійсненням своєчасних заходів щодо їх запобігання.

Повітрянодесантна підготовка містить:

- наземну підготовку особового складу до здійснення стрибків з парашутом;

- організацію та проведення стрибків з парашутом;

- підготовку до десантування бойової техніки і вантажів.

До наземної підготовки входять:

- знайомство з теоретичними основами стрибка з парашутом;
- вивчення будови повітрянодесантної техніки;
- навчання укладанню парашутів для стрибка;
- навчання кріпленню зброї і підгонці спорядження для стрибка з парашутом;
- відпрацювання елементів стрибка з парашутом на тренажерах повітрянодесантного комплексу;
- передстрибкове тренування перед здійсненням стрибка з парашутом.

Стрибки з парашутом є найбільш складним і відповідальним етапом повітрянодесантної підготовки.

До організації та проведення стрибків з парашутом входять:

- узгодження питань десантування з авіацією;
- вибір та підготовка площадки приземлення;
- укладка парашутів і передстрибкове тренування особового складу;
- підготовка посадових осіб наряду;
- забезпечення управління і заходів щодо безпеки проведення стрибків з парашутом.

1.3. Теоретичні основи стрибка з парашутом

Будь-яке тіло під час падіння в атмосфері Землі випробовує опір повітря. На цій властивості повітря заснований принцип дії парашута.

Робота парашута з моменту введення його в дію до повного розкриття й приземлення відбувається в русі. Через це основні елементи теорії стрибка з парашутом цілком укладаються в комплекс явищ, які розглядаються у курсах механіки й аеродинаміки.

На тіло, яке падає у повітряному середовищі, діють дві сили: сила тяжіння (G , спрямована вертикально вниз), і сила лобового опору повітря (Q , спрямована в убік, протилежний напрямку падіння тіла).

Сила ваги визначається за формулою

$$G = m \cdot g \quad (\text{кг} \cdot \text{м/с}^2), \quad (1.1)$$

де m – маса тіла, кг;

g – прискорення вільного падіння, м/с^2 .

Тіло, що спускається униз (падає), прийнято характеризувати параметром, який отримав назву „мідель” (F). Цей параметр змінюється залежно від форми та положення тіла в просторі відносно потоку повітря, що набігає.

Для парашутиста-десантника (в подальшому – десантник) мідель визначається його зростом (l , м) та шириною розкинутих рук (або ніг). В практиці розрахунків мідель для десантника приймається рівним l^2 . Для спрощення розрахунків значення міделя для конкретного тіла приймається постійним, а його фактична зміна від положення тіла відносно потоку повітря, що набігає, враховується відповідним коефіцієнтом лобового опору (C , табл. 1.1).

Таблиця 1.1

Коефіцієнт лобового опору

№ п/п	Тіло та його положення	Значення коефіцієнта (C)
1	Обтічне тіло краплеподібної форми	0,05
2	Десантник, що падає головою униз із зімкнутими руками та ногами	0,15
3	Десантник, що падає під кутом 45° до потоку повітря	0,2
4	Десантник, що падає обличчям униз із зімкнутими руками та ногами	0,28
5	Десантник, що падає із розведеними руками та ногами	0,3
6	Плоска пластина, установлена під кутом 90° до потоку повітря	1,28
7	Пуста півкуля увігнутою стороною до потоку повітря	1,4

Сила лобового опору розраховується за емпіричною формулою

$$Q = \frac{\rho v^2}{2} CF, \text{ (кг} \cdot \text{м/с}^2\text{)}, \quad (1.2)$$

де ρ - масова щільність повітря, кг/м^3 ;

v - швидкість падіння тіла, м/с ;

C - коефіцієнт лобового опору тіла;

F - мідель тіла, м^2 .

Результуюча сила, що діє на тіло, надає йому прискорення a (рис. 1.1), що розраховується за формулою

$$a = \frac{G - Q}{m} \text{ (м/с}^2\text{)}. \quad (1.3)$$

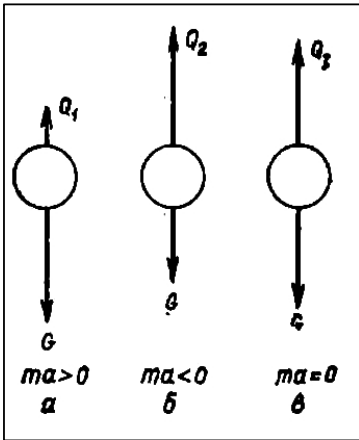

Рис. 1.1. Схема сил, діючих на тіло в повітрі, яке падає вертикально вниз:

a – прискорення позитивне; b – прискорення негативне; b – прискорення дорівнює нулю

Зі збільшенням швидкості падіння тіла зростає опір повітря. Швидкість падіння буде збільшуватися доти, поки сила опору повітря не стане рівною силі тяжіння. Із цього моменту прискорення дорівнює нулю й тіло буде падати з постійною для даної висоти швидкістю, яка називається „критичною швидкістю тіла (v_k)”.

Якщо враховувати, що на заданій висоті $G = Q$, $F = l^2$, а $v = v_k$, то формула (1.2) набуде вигляду:

$$G = \frac{\rho v_k^2}{2} Cl^2,$$

звідки критична швидкість тіла на висоті визначається за формулою

$$v_k = \sqrt{\frac{2G}{\rho Cl^2}} \text{ (м/с)}. \quad (1.4)$$

Таким чином, стала швидкість падіння (v_k) залежить від сили тяжіння, яка пропорційна масі тіла, масовій щільності повітря, яка змінюється з висотою, міделю та коефіцієнту лобового опору, який враховує положення десантника відносно потоку повітря, що набігає, та траєкторії руху.

З (1.4) в умовах стандартної атмосфери ($\rho = 1,25 \text{ кг/м}^3$, при $g \approx 10 \text{ м/с}^2$) на рівні землі критична швидкість тіла визначається за формулою

$$v_k = 4\sqrt{\frac{m}{Cl^2}} = 4\sqrt{\frac{m}{CF}}. \quad (1.5)$$

Звідки, збільшуючи мідель тіла (1.5), можна забезпечити тілу масою m будь-яку швидкість приземлення.

1.4. Принципові схеми роботи десантних парашутних систем

Парашутною системою називається один або декілька парашутів з комплектом пристроїв, які забезпечують їх розміщення і кріплення на літаку або на вантажі і введення в дію парашутної системи.

За своїм призначенням парашутні системи поділяються на:

- **людські** – десантні, тренувальні, запасні, рятувальні, спеціального призначення, з якими парашутисти-десантники здійснюють навчально-тренувальні, бойові, вимушені, випробувальні і за спеціальним призначенням стрибки, і ті, що управляються, з якими здійснюють стрибки парашутисти-спортсмени;

- **вантажні** – які застосовуються для десантування із літаків

різноманітних вантажів і техніки;

- **спеціальні** – які призначені для виконання різноманітних цілей (гальмівні посадочні парашутні системи; протиштопорні системи; пристрілювальні парашутні системи та інші).

Людські парашутні системи відрізняють за способом розкриття і принципом роботи парашута у повітрі. Згідно з цим стрибки з парашутом за способом розкриття парашутної системи можуть бути з примусовим і ручним розкриттям, за принципом роботи парашута у повітрі – зі стабілізацією падіння і з вільним падінням.

Під час стрибків з примусовим розкриттям парашут розкривається спеціальним пристроєм, закріпленим у вантажній кабіні літака за троси або труби примусового розкриття парашутів. При стрибках з ручним розкриттям парашут розкривається самим десантником шляхом висмикування кільця ланки ручного розкриття парашута.

Стрибки з ручним розкриттям за часом введення в дію парашута після відділення від літака розподіляються:

- на стрибки з негайним розкриттям парашута, при яких парашут вводиться в дію не пізніше, ніж через 5 с;

- на стрибки із затримкою розкриття і введенням в дію парашута через 5 с і більше.

До загального складу парашутної системи входять:

- стабілізуюча парашутна система – для забезпечення рівноважного зниження десантника перед введенням в дію основного парашута, після припинення стабілізації – для введення в дію основного парашута; вона складається із камери, невеликого парашута, парашутної ланки – пристосування з одного або декількох гнучких елементів, зібраних у джгут, який закінчується парашутним коушем і призначається для з'єднання частин стабілізуючої парашутної системи із основною парашутною системою;

- основний парашут – для забезпечення заданої швидкості руху десантника на заключній стадії роботи парашутної системи;

- підвісна система – пристосування для розміщення і кріплення на десантнику одного або декількох парашутів;
- ранець – пристосування, прикріплене до підвісної системи, для розміщення в ньому окремих частин парашутної системи;
- парашутний прилад (ППК-У або АД-ЗУ-Д) – пристосування для розкриття ранця або введення в дію інших пристроїв, які розкривають парашут через заданий проміжок часу або на заданій висоті;
- ланка ручного розкриття – пристосування для ручного розкриття двоконусного замка або ранця парашута, яке складається із троса і витяжного парашутного кільця;
- парашутна сумка – для зберігання і транспортування парашутної системи;
- паспорт – для запису відомостей щодо прийому, руху, експлуатації і ремонту парашутної системи.

Робота десантної парашутної системи. Послідовність роботи десантної парашутної системи в початковій стадії визначається перед усім швидкістю польоту літака під час десантування. Із збільшенням швидкості збільшується навантаження на купол парашута. Це викликає необхідність збільшення міцності купола і, як слідство, збільшення маси парашута і вжиття захисних заходів для зменшення динамічного навантаження на десантника в момент розкриття купола основного парашута.

Робота десантної парашутної системи має такі етапи:

- I – зниження на стабілізуючому парашуті від моменту відділення від літака до введення парашута в дію;
- II – вихід стропів із сот і купола із камери основного парашута;
- III – наповнення купола основного парашута повітрям;
- IV – гасіння швидкості системи від кінця третього етапу до досягнення системою сталої швидкості зниження.

Введення в дію парашутної системи починається з моменту відділення десантника від літака із послідовним включенням всіх елементів парашутної системи.

Для впорядкованого розкриття і зручності укладання основного парашута його розташовують у парашутній камері, яку в свою чергу укладають у ранець, який прикріплений до підвісної системи. Парашутна система закріплюється на десантнику за допомогою підвісної системи, яка дозволяє зручно розташувати укладений парашут і рівномірно розподілити навантаження на тіло під час наповнення основного парашута.

Основний парашут вводиться в дію через декілька секунд після відділення десантника від літака, що забезпечує мінімальне навантаження, яке діє на купол парашута під час його наповнення, й дозволяє вийти із збуреного потоку повітря. Дані вимоги визначають наявність стабілізуючого парашута, який забезпечує рівноважний рух і зменшує початкову швидкість зниження до оптимально необхідної.

При досягненні заданої висоти або після закінчення встановленого часу зниження стабілізуючий парашут за допомогою спеціального пристрою (ланки ручного розкриття або парашутного приладу) відокремлюється від ранця основного парашута, витягує за собою камеру основного парашута з укладеним у неї основним парашутом і вводить його в дію. В такому положенні купол парашута наповнюється без ривків, на допустимій швидкості, чим забезпечується його надійність у роботі, а також знижується динамічне навантаження на десантника.

Швидкість вертикального зниження системи поступово зменшується у міру збільшення щільності повітря і в момент приземлення досягає небезпечної швидкості.

1.5. Матеріальна частина десантної парашутної системи Д-6

Парашутна система Д-6 призначена для здійснення навчально-тренувальних і бойових стрибків із військово-транспортних літаків (вертольотів), які виконуються окремими десантниками або групами із повним і неповним табельним озброєнням і спорядженням.

ЗМІСТ

Вступ	3
Глава 1. Матеріальна частина людських десантних парашутних систем	5
1.1. Історія розвитку повітрянодесантної техніки та аеромобільних військ	5
1.2. Мета та завдання повітрянодесантної підготовки	8
1.3. Теоретичні основи стрибка з парашутом	10
1.4. Призначення, будова та принципові схеми роботи десантних парашутних систем	13
1.5. Матеріальна частина десантної парашутної системи Д-6	16
1.6. Матеріальна частина запасного парашута З-5 ...	34
1.7. Призначення, технічні характеристики, склад та схема роботи парашутних приладів	40
Глава 2. Підготовка матеріальної частини людських десантних парашутів до стрибка	54
2.1. Організація укладання людських десантних парашутів	54
2.2. Підготовка місця для укладання парашутів	56
2.3. Укладання основного парашута	57
2.4. Укладання запасного парашута	78
2.5. Перевірка укладання основного і запасного парашутів у “козлах”	84
Глава 3. Наземна підготовка десантника	87
3.1. Наземне відпрацювання елементів стрибка з парашутом	87

3.2.	Повітрянодесантний комплекс	92
3.3.	Підгонка спорядження і кріплення зброї для здійснення стрибка з парашутом	103
3.4.	Передстрибкове тренування	106
3.5.	Правила здійснення стрибків з парашутом із військово-транспортних літаків	108
3.6.	Дії десантника після відділення від літака	113
3.7.	Особливості підготовки і виконання ускладнених стрибків з парашутом	118
3.8.	Дії десантника в особливих випадках	132
3.9.	Правила користування запасним парашутом ...	138
Глава 4. Матеріальна частина вантажних парашутних систем платформ і малогабаритної тари		140
4.1.	Вантажні парашутні системи	140
4.1.1.	Вантажна парашутна система ОКС-4 серії 4	141
4.1.2.	Прилад ДП-4	142
4.1.3.	Парашутно-вантажна система ПГС-500 серії 2 ..	143
4.1.4.	Парашутно-десантна система ПДСБ-1 серії 2 ..	145
4.2.	Парашутно-десантна тара	147
4.2.1.	Парашутно-десантний м'який мішок ПДММ-47 серії 2	147
4.2.2.	Подовжений парашутно-десантний м'який мішок УПДММ-65	149

4.2.3. Універсальні парашутно-десантні ремені ПДУР-47 серії 4	150
4.2.4. Світломаяк СД-02-10	151
Висновок	153
Додаток № 1. Документація під час організації укладання парашутів	154
Додаток № 2. Основні нормативи з повітрянодесантної підготовки	154
Додаток № 3. Умови десантування особового складу ...	156
Додаток № 4. Варіанти розміщення парашутистів-десантників в літаках і вертольотах	157
Додаток № 5. Особливості устрою і тактико-технічні характеристики парашута Мк.1 ” Irvin ”	158
Додаток № 7. Особливості здійснення стрибків з парашутом підрозділами повітрянодесантних (аеромобільних) військ країн НАТО	159
Список літератури	163
Список умовних скорочень	164

НАВЧАЛЬНЕ ВИДАННЯ

Багмет Анатолій Петрович
Черняєв Сергій Іванович
Пічугін Михайло Федорович
Котляр Сергій Петрович

ОСНОВИ ПОВІТРЯНОДЕСАНТНОЇ ПІДГОТОВКИ

НАВЧАЛЬНИЙ ПОСІБНИК

Підписано до друку 10.04.2023 р. Формат 60x84 1/16.
Друк цифровий. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Ум. друк. арк. 10,5. Тираж 100 прим.

ТОВ Видавничий дім «СКІФ»
тел (044) 581-21-38

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції ДК № 581 від 03.08.2001 р.

Книги, які можуть вас зацікавити

Нестандартные способы установки инженерных мин. Книга врага вражескою мовою

Військове лідерство: компетентність, впевненість, гнучкість. Універсальний навчальний посібник для рейнджерів

Техніка засідки для малих піхотних підрозділів

Керівництво зі стрілецької справи 7,62-мм кулемети Калашникова КК, ККМ, ККС, ККСМ, ККБ, ККМБ, ККТ

Військові операції на урбанізованій місцевості (МОУТ). Бойовий статут морської піхоти США (MCWP)

Піхотний бій. У сільській місцевості на рівні відділення. Тактика малих підрозділів і бойова техніка для піхоти та розвідувальних підрозділів

Перейти до галузі права
Військове право

[Перейти на сайт →](#)